

Nr 81.

Av herr **Hage**, om årligt understöd eller pension åt förre järnvägs- och fortifikationsarbetaren Erik Magnus Sundkvist.

Vid 1930 års riksdag väckte undertecknad en motion, vari bland annat påyrkades, att riksdagen skulle tillerkänna f. d. järnvägs- och fortifikationsarbetaren Erik Magnus Sundkvist, Svartbjörnsbyn, Norrbotten, en årlig pension eller understöd. Motionen avslogs med hänsyn därtill, att det genom bifogade intyg endast kunde styrkas, att Sundkvist varit anställd i statens tjänst ett mindre antal år än vad som ansågs vara ett minimum för erhållande av pension. Nu har emellertid ytterligare en del intyg kunnat anskaffas, varav torde framgå, att Sundkvists anställning i statens tjänst kan uppskattas till uppemot 23 à 24 år, dels vid fortifikationen, dels vid statens järnvägar.

Det borde ej kunna anses orimligt, om riksdagen gäve någon mindre pension till en arbetare, som under så många år arbetat åt staten — även om det skett med en del avbrott — isynnerhet som sökanden nu är oförmögen till arbete, är ålderstigen och på grund av skada i arbete ej är arbetsför.

Under hänvisning härtill och till intyg och avskrifter av intyg rörande Sundkvists anställningstid m. m., vilka insändas till resp. utskott, hemställes alltså,

att riksdagen måtte från och med den 1 januari 1931 tillerkänna f. d. järnvägs- och fortifikationsarbetaren Erik Magnus Sundkvist, Svartbjörnsbyn, Över-Luleå, Norrbottens län, ett årligt understöd eller pension att utgå med så högt belopp som med hänsyn till Sundkvists anställningstid m. m. kan anses befogat.

Stockholm den 21 januari 1931.

Ernst Hage.